

Cici's Rubicon

Cas Raaijmakers

Colofon

Titel: Cici's Rubicon

© 2024 – Cas Raaijmakers

Verschenen: April 2024

Tekstcorrecties: Yvonne de Boer

Afbeelding cover: Day Molenaar

Alle rechten voorbehouden

Uitgegeven door: Uitgeverij Schrijverspunt

<http://www.schrijverspunt.nl>

Code: 2024.03.13

ISBN/EAN: 978-94-6266-705-1

NUR: 305

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veeveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alea iacta est'
De teerling is geworpen
(Julius Caesar, 49 v. Chr.)

Dit boek is gebaseerd op een waar gebeurde geschiedenis, waarvoor personen van vlees en bloed model hebben gestaan. Soms is de realiteit omwille van het verhaal enigszins gemodificeerd. Maar altijd op zodanige wijze dat het in werkelijkheid zich wel zo had kunnen afspelen.

1

Na vandaag zou haar leven voorgoed veranderen. Hoe? Daar durfde ze zich nog geen voorstelling van te maken. Cici klampte zich vast aan haar gewoonte om niet na te denken over zaken die ze toch niet kon beïnvloeden. *Un passo a volta*. ‘Stap voor stap’; ze sprak de woorden fluisterend uit waardoor het leek dat iemand van buitenaf haar aanmoedigde om maar vooral het hoofd koel te houden. Op de automatisch piloot reed ze de parkeergarage in van ‘Ospedale San Raffaele’, het Milanese ziekenhuis dat onlangs in ‘Newsweek’ nog werd geroemd als een van ’s werelds toppers op het gebied van oncologie. De eervolle vermelding deed haar vertrouwen op een goede afloop evenwel eerder slinken dan toenemen. Door haar hoofd spookte de gedachte dat als je in zo’n ziekenhuis onder behandeling stond er wel iets ernstigs aan de hand moest zijn. En hoe zeer ze het ook probeerde, ze kon zich niet aan dit denkbeeld ontworstelen.

Cici parkeerde haar zwarte Fiat Cinquecento met uiterste precisie, de ruimte aan weerskanten van de auto nauwlettend in de gaten houdend. Ze stapte uit, sloot de deuren en inspecteerde voor de zekerheid nog maar eens of alle banden binnen de witte lijnen stonden. Met een wezenloze blik, afgesloten voor emoties volgde zij de borden in de richting van de entreehal met als eindbestemming de afdeling *‘oncologia cerebrale’*.

De wachtkamer wekte niet de indruk dat het om een respectabel ziekenhuis ging. De ruimte oogde steriel met druk heen en weer lopend personeel. De patiënten leken hier al net zo weinig aandacht aan hun kleding te besteden als in welk ander ziekenhuis dan ook en voerden dezelfde betekenisloze gesprekjes. Wachtend op misschien wel hun doodsvonnis alsof het de normaalste zaak van de wereld was.

‘Signora Altobelli’

Cici hoorde haar naam roepen, stond direct op en volgde dottore Giorgio Lusardi. De oncoloog was van haar leeftijd en had in het vorige gesprek indruk op haar gemaakt met zijn invoelende en toch

duidelijke wijze van communiceren. Cici bestudeerde zijn lichaamstaal en voordat Lusardi nog maar één woord had gesproken, kon ze de uitslag van de scan al raden. Die was niet positief. Er zat een tumor in haar hersenen, dat was zeker. Nu ging het nog om de vraag hoe groot die tumor was, wat voor behandeling zou volgen en hoe lang ze reëel gesproken te leven had.

Met een vriendelijk handgebaar nodigde Lusardi haar uit plaats te nemen: ‘Signora.’ Hier wachtte hij even en bracht zijn mimiek in lijn met de ernst van de boodschap die hij zo meteen zou verkondigen. Er volgde een klein kuchje en opnieuw sprak hij haar aan met ‘Signora’ alsof het gesprek nu pas echt begon.

‘Ik zal er niet omheen draaien. Ik heb slecht nieuws. Op de scan hebben we een tumor geconstateerd.’ Hij wachtte even om te beoordelen of hij door kon gaan met zijn uitleg. ‘In medische termen noemen we een tumor die in de steuncellen van de hersenen is ontstaan een glioom. We weten zeker dat we met een glioom te maken hebben. Wat we niet zeker weten is of de tumor goedaardig of kwaadaardig is.’ Opnieuw keek hij haar vorsend aan, nu wachtend op de voor de hand liggende vragen die van haar kant komen zouden.

‘Wat denkt u zelf?’ Bewust vermeed ze de aansprektitel ‘dokter’. ‘Hoe groot is de kans dat de tumor kwaadaardig is en wat zijn de behandelingsmogelijkheden?’ Voor Lusardi was deze vraag het signaal om de rem los te laten en haar nu uitvoeriger te informeren.

‘Bij een glioom is het verrekte lastig om te bepalen of het om een goed- of kwaadaardige tumor gaat. Een laaggradig glioom groeit minder snel dan een hooggradig glioom en dan hebben we de glioblastoom, de meest agressieve vorm. Het is in dit stadium nog te vroeg om te kijken naar een eventuele behandeling. We zullen moeten afwachten hoe de tumor zich ontwikkelt. Ik kan u wel alvast zeggen dat hij op een vervelende plaats zit en daardoor hoogstwaarschijnlijk niet operabel zal zijn. De risico’s op bijvoorbeeld verlamming en aantasting van spraakvermogen en zicht zijn onacceptabel groot.’

‘En wat is de kans dat het bij mij om een snel groeiende tumor gaat?’

‘De kans op een glioblastoom, ik ga daar niet omheen draaien, is statistisch gezien tachtig procent. Maar statistieken zijn geen

werkelijkheid en nu wijst niets er nog op dat die cijfers op u van toepassing zijn.’ Hij zag dat zijn mededeling als een vuiststoot bij haar aankwam, ondanks zijn goed bedoelde nuancering.

‘En, eh.. wat is de levensverwachting bij een glio...?’

‘Bij een glioblastoom is de levensverwachting in de regel minder dan twee jaar.’ Opnieuw een vuistslag. Lusardi probeerde het evenwicht te zoeken tussen professionele eerlijkheid en wat zijn klant aan slecht nieuws op dit moment aankon.

‘En als het meevalt? Wat is dan de meest gunstige prognose, dottore?’ Waar ze in eerste instantie de aanpreektitel ‘dokter’ omzeilde, was deze er nu toch uitgefloept, alsof ze zichzelf aan hem had overgegeven en haar lot in zijn handen legde.

‘Als we uitgaan van het gunstigste geval en dat is een laaggradig glioom, dan zijn er mensen die er al lange tijd mee rondlopen, zonder het zelfs te weten en zonder ooit ook maar ergens last van te hebben gehad. Ze kunnen er jarenlang probleemloos mee doorleven. Maar het glioom kan zich ook ontwikkelen van laag- tot hooggradig. In het laatste geval heeft 50% een overlevingskans van meer dan twee jaar. De tumor bij u is gelukkig klein, maar u heeft er wel al merkbaar hinder van...?’

‘Dus als ik het goed begrijp moet ik er rekening mee houden dat ik reëel gesproken in een gunstig geval nog meer dan twee jaar te leven heb?’

‘Ja..., het blijft lastig om te voorspellen, maar uw conclusie tegenspreken kan ik evenmin.’

Het gesprek duurde nog een kwartier, een lang kwartier waarin Lusardi haar een hart onder de riem probeerde te steken, waar hij maar ten dele in slaagde. Ze bespraken de opties voor de verdere behandeling en kwamen gezamenlijk tot de conclusie dat het misschien het verstandigst was om nu niets te doen en simpelweg af te wachten hoe de tumor zich zou ontwikkelen. Er werd een principeafpraak gemaakt voor over een half jaar. Lusardi gaf Cici zijn mobiele nummer en drukte haar op het hart om hem vooral te bellen als de klachten zouden toenemen. Zij kreeg een recept mee en alvast een voorraad pillen voor de hoofdpijn die haar af en toe teisterde. Als

de pijn uit te houden was, volstonden paracetamolletjes. Pas als de pijn ondraaglijk werd mocht ze een Oxycodon nemen, maar beslist niet meer dan vijf per dag.

Cici volgde de borden richting uitgang. Ze deed geen moeite meer haar emoties te verbergen. Niet dat ze in huilen uitbarstte, maar het besef dat haar leven voorgoed zou veranderen drong nu pas echt tot haar door. Haar leven zou ophouden! En dat was niet de wending waar ze stiekem op gehoopt had. Dit was een mokerslag die ze niet had zien aankomen. Ze sprak zichzelf toe: ‘Waarom ik, waarom zo jong nog, waarom is het leven zo verrekte oneerlijk?’ vlak daarna gevolgd door: ‘Waarom ik niet? Ben ik beter dan anderen dan? Waarom mag het mij niet overkomen en anderen wel?’ Het waren slechts woorden, maar de rationele ‘ik’ verdrong haar zelfbeklag naar de achtergrond met als gevolg dat ze verbazingwekkend snel kalmeerde. Het was de eerste stap op weg naar de acceptatie van haar lot. Dat deze aanvaarding een proces van vallen en opstaan zou worden, werd al snel duidelijk toen ze even later om een onbenulligheid dan toch even brak.

Het voorval speelde zich af in de parkeergarage. Ze was vergeten de parkeerkaart af te stempelen en te betalen en reed richting de slagbomen bij de uitgang. Daar aangekomen realiseerde ze zich pas dat ze nog niet betaald had. Kijkend in de achteruitkijkspiegel merkte ze dat achter haar zich al een wachtrij van auto’s aan het vormen was. Vertrouwend op begrip drukte ze op het knopje van de intercom en legde de situatie uit. Dat ze nog in gedachten was verzonken en te horen had gekregen dat ze een hersentumor had en daardoor de parkeerkaart niet afgestempeld had.

‘Mag ik alvast doorrijden en dat ik later voor het parkeren betaal?’

No signora, mi spiace. Ik heb mijn instructies en moet u toch vragen om even terug te gaan en alsnog de parkeerkaart af te stempelen.’

‘Maar er staat al een hele rij auto’s achter mij. Kunt u nu echt niet voor deze ene keer....?’ *‘Mi spiace signora,* maar ik mag geen uitzondering maken.’

Dus zat er niets anders op dan de auto in de achteruit te zetten, en bedolven onder luid getoeter en boze blikken de andere automobilisten te gebaren dat ze er niets aan kon doen. Ze parkeerde vervolgens haar Fiat bij de dichtstbijzijnde automaat en stempelde haar parkeerkaart af. Ze moest € 3,60 afrekenen. Ze zocht naar contant geld of een bankpas. Zonder resultaat keerde ze alle zakken binnenstebuiten en hoe naarstig ze ook zocht: geen pas, geen contanten. Terwijl de moed in haar schoenen zonk, zeeg zij neer op de grond en gaf zich over aan een navrant gedrein. Met tranen in de ogen foeterde ze dat ‘kutziekenhuis’ uit dat zo nodig geld moest verdienen aan zieke mensen voor zoiets onbenulligs als een parkeerplaats. Je moest toch je auto kwijt? Dat was geen luxe, dat was verdomme een noodzakelijk kwaad. En je daarvoor laten betalen? Schofterig, dat was het! Ze rechtte haar rug en leunde nog steeds zittend tegen de muur. Enkele minuten later sprak een man haar aan.

‘Is er iets signora, kan ik u ergens mee van dienst zijn?’

Cici beperkte haar uitleg tot het hoogstnoodzakelijke en vertelde alleen maar dat ze haar pasje was vergeten en evenmin geld op zak had. Meer uitleg was niet nodig. De man vroeg haar kaart, stopte deze in de betaalautomaat en rekende af.

Ze bedankte de man, vroeg zijn bankrekeningnummer om hem later te kunnen betalen, maar deze bedankte minzaam met een afwimpelend gebaar. Ze bleef hem met haar ogen volgen tot ze zag in welke auto hij stapte en noteerde snel het nummerbord. Pen en een notitieblokje had ze dus wel bij zich, maar geld of een pasje niet. Ze kon er de ironie wel van inzien.

Enkele dagen later kwam de reddende engel tot de ontdekking dat €20,- was bijgeschreven op zijn bankrekeningnummer met de boodschap. ‘U was vandaag belangrijker voor mij dan u kon vermoeden, u bent een goed mens.’ De man was stomverbaasd dat deze vrouw zijn bankrekeningnummer had weten te achterhalen, niets wetend van Cici’s werkrelatie met de politie. Beiden zouden later nog meermaals met een glimlach terugblikken op deze gebeurtenis in het besef dat de wereld zo rot nog niet was.

Die nacht kon ze de slaap moeilijk vatten. Het woord ‘dood’ had binnen twaalf uur voor haar opeens een nieuwe dimensie gekregen. Ze werd er somber van en die zwaarmoedigheid voelde dreigender en dwingender dan ooit tevoren. Zij moest ermee ‘dealen’, of zij wilde of niet. Ze had in gezelschap vaker gefilosofeerd over de dood, vrijblijvend weliswaar. Nu was de situatie totaal anders.

Grosso modo onderscheidde Cici drie manieren om met de dood om te gaan. De eerste was voorbehouden aan de gelovigen die de dood niet vreesden en zich zelfs konden verheugen op het bestaan van een hemels paradijs. Hoe aanlokkelijk dit vooruitzicht ook klonk, het ontbrak Cici aan overtuiging en waarachtigheid om zich tot een religie te bekeren. Dan waren er de zogenaamde realisten, die met bravoure verkondigden dat de dood bij het leven hoorde en dat er daarna gewoon niets was. Kon zij voor de gelovigen nog sympathie opbrengen, omdat zij nu eenmaal meer vertrouwen in God stelden dan in zichzelf, met die tweede groep had ze meer moeite. Die spraken met zo’n schijnbaar gemak over de dood, dat het haar deed vermoeden dat zij eerder angstig waren en door hun nuchtere opstelling juist hun eigen vrees wilden bagatelliseren en wegpraten. Het kwam namelijk meer dan eens voor dat diezelfde realisten met de dood in zicht, als een blad aan de boom omdraaiden, angstvallig vasthielden aan hun levensstrohalm en zich uiteindelijk alsnog bekeerden.

En dan was er nog de derde groep waartoe zijzelf behoorde. Dat waren de mensen die het niet wisten en alleen maar hoopten dat er nog iets van leven na de dood zou zijn. Cici dacht haar eigen dood makkelijk te kunnen accepteren, maar de onheilstijding van vanmiddag had haar toch een tik gegeven en een nieuwe realiteit gecreëerd. Al viel haar eigen doods vonnis haar zwaarder dan gedacht, toch had ze per saldo nog meer moeite met de dood van dierbaren die haar omringden. Hun dood was namelijk volslagen onacceptabel, bot, cru en zinloos.

Dat was haar eens te meer duidelijk geworden na de dood van haar vader, nu ruim een jaar geleden. Als de dag van gisteren hoorde ze hem een paar maanden voor zijn dood nog tegen haar spreken, geïnspireerd op een van Cicero geleende wijsheid.

'Cici meisje, heb geen angst voor de dood, want zolang jij er bent is de dood er niet en als de dood er is, ben jij er niet meer. Dus maak je er maar nooit druk over, beloofd?'

'Beloofd' luidde haar beminnelijke antwoord en ze kon nu de haren wel uit haar hoofd trekken om die stompzinnige bevestiging waartoe ze zich had laten verleiden.

Haar vader. Ze liet haar gedachten de vrije loop. Hij had van moeder de naam mogen bedenken voor hun enige kind en dochter. Een naam waar zij trots op was.

'Hoe kom je toch aan jouw naam Cici en waar is die van afgeleid?' De vraag werd dikwijls gesteld en door haar elke keer enthousiast beantwoord. Ze vertelde dan met moeizaam ingehouden trots dat haar vader een bewonderaar van Cicero was en dat haar naam daarvan was afgeleid. Haar vader beschouwde Cicero als de grootste rechtspleiter die Italië had voortgebracht en als een van de weinige rivalen waarvoor Julius Caesar op zijn hoede was geweest. 'En dat wil toch wat zeggen, nietwaar?' placht hij er aan toe te voegen, intussen een opgeheven vinger in de lucht stekend.

Soms be kroop Cici de gedachte dat vader door die naamgeving, haar bewust of onbewust een zet wilde geven in de richting die hem voor ogen stond. Een karaktertrek die meer ouders delen, voortkomend uit de sluimerende wens dat hun kind het beter zal doen dan zichzelf. Dat ze in hun kind de moed en daadkracht hopen te zien die zij zelf zo jammerlijk ontberen. Cici's vader stimuleerde haar voortdurend om vooral groot te denken en te dromen, haar potentieel te benutten en iets te worden. En dat terwijl hij zichzelf immer zo bescheiden opstelde en bij voorkeur opging in de massa. Haar vader, die van huis uit de titel baron droeg, maar wel onder de grond kon kruipen als mensen hem met 'signor barone' aanspraken. 'Die titel stelt niets voor' zei hij dan en benadrukte vervolgens zijn boerenachtergrond. 'Een baron was vroeger eigenaar van een landgoed waar hij de zorg voor had. Een soort boer, ik stam dus af van een boer, ik ben een boer in elke vezel die mijn lichaam telt. Niets meer, niets minder.' Zijn pathetische woordkeus onthulde zijn trots in volle naaktheid: hij was boer en daar schaamde hij zich niet voor.

Ondanks zijn pogingen onopgemerkt te blijven, kreeg zijn leven

een sensationeel slotakkoord. Het gebeurde tijdens een vakantie in New York die in het teken stond van familiebezoek. Voor het eerst nam hij plaats in een vliegtuig en voor de eerste keer in zijn leven zette hij voet op vreemde bodem, ver weg van het door hem zo geliefde Italië. 'Italië is mooi genoeg, ik hoef nergens anders heen, waarom zou ik?' was zijn gevleugelde uitspraak.

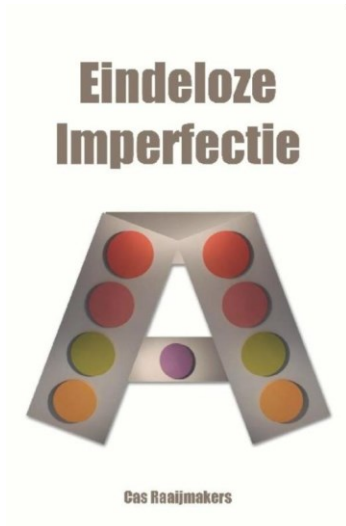
Was hij maar niet gegaan. Cici's moeder was met hem meegereid naar New York en moest lijdzaam toezien hoe een afdwalende ijspegel van het WTC de schedel van haar man verbrijzelde. Hij was op slag dood. De meeste kranten maakten er melding van. De New York Post besteedde er zelfs een volle pagina aan met een aandachttrekkende koptekst: 'Ijspegel van vier kilo doorklieft Italiaanse baron.' Ze was blij dat het artikel haar vader bespaard was gebleven. Ze miste haar vader. Alle moeite ten spijt waarmee hij ijverde zichzelf nooit als voorbeeld aan Cici op te dringen, had hij het tegendeel bereikt. Voor Cici was hij een rolmodel, in alles probeerde ze hem te volgen. Zijn waarden en normen waren de hare geworden. Je best doen, nederig opstellen en onopvallend door het leven gaan. Zo was haar vader, zo was zij!

Ze woelde zich in slaap, was zich bewust van verscheidene dromen, maar kon zich er bij het ontwaken slechts één herinneren. Het was een droom over een gebeurtenis, die plaatsvond op haar zestiende verjaardag.

'Kom Cici, ik wil je iets laten zien.' Het was vader die haar gebaarde mee te gaan naar de tuin en wees daar aangekomen naar een kistje onder de grote lindenboom. Daarnaast doemde een berg aarde op met een schep uitnodigend in de top gekleefd om de kuil erachter terstond weer dicht te gooien.

'Luister Cici, je bent vandaag zestien jaar geworden, dat is een mijlpaal. Een mooie leeftijd om na te denken over je toekomst. Nu dacht ik dat het misschien leuk zou zijn om op te schrijven hoe je leven er over tien jaar uit zal zien. Dus eigenlijk dat je een brief schrijft aan jezelf. Dan doe je dat briefje in het kistje. Het kistje begraaft je en over tien jaar haal je het weer uit de grond. Dan kun je later zien wat er van je voornemens terecht is gekomen. Oké? Ik zal niet kijken. Het is jouw geheim. Wat denk je, lijkt het je wat?'

Ook verschenen bij Schrijverspunt van dezelfde auteur

Eindeloze imperfectie

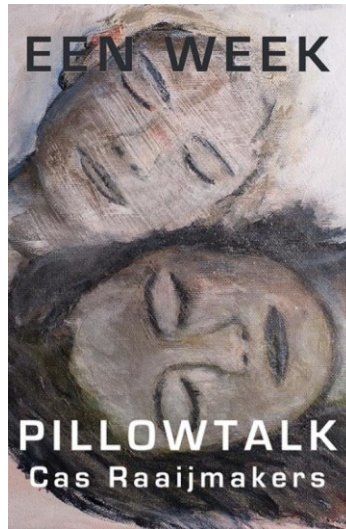
ISBN/EAN: 978-94-6266-180-6

Paperback: € 16,95

Een jongetje is met zijn vader en moeder op vakantie in Italië. Hij is precies die dag negen jaar geworden. Als ze een bergwandeling maken, gebeurt er iets vreselijks dat zijn leven blijvend zal veranderen. Hij verliest zijn ouders en blijft alleen achter. Hij klampt zich vast aan een stok die hij samen met zijn vader gemaakt heeft. Een stok, waar de eerste letter van zijn voornaam en zijn geboortedatum in gekerfd zijn. Deze stok geeft hem zijn nieuwe identiteit. Hij gaat voortaan als 'A.' door het leven. Met de stok in zijn nabijheid, beloften aan zichzelf en een verwrongen relatie met het getal '9', probeert hij er het beste van te maken.

Op het internaat komt hij Sandor tegen, de vriend van zijn leven...

Ook verschenen bij Schrijverspunt van dezelfde auteur

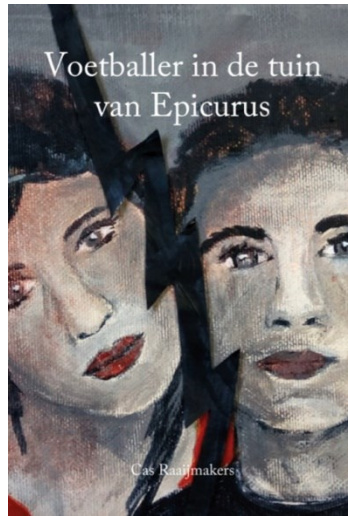
Een week pillowtalk

ISBN/EAN: 978-94-6266-241-4

Paperback: € 17,95

Een man en een vrouw belanden in een plattelandsstadje en botsen met hun auto's op elkaar. De man gebruikt deze toevallige ontmoeting om toenadering tot haar te zoeken. De vrouw beantwoordt zijn avances met een even opmerkelijk als krankzinnig voorstel: een week pillowtalk. Zij vindt pillowtalk de meest intieme vorm van contact, intiemer nog dan seks. Het spel wordt gespeeld volgens haar regels: er mogen geen echte namen gebruikt worden en seks is uit den boze. Zij regelt een hotelkamer en eenmaal aangekomen, gaan ze bij elkaar te biecht en vertellen vertrouwelijke verhalen over zichzelf en de personen die in hun leven van grote betekenis zijn geweest. Het doel is, door open en eerlijk te zijn, de ander tot op het bot te leren kennen en erachter te komen of dat voldoende is om een relatie op te bouwen...

Ook verschenen bij Schrijverspunt van dezelfde auteur

Voetballer in de tuin van Epicurus

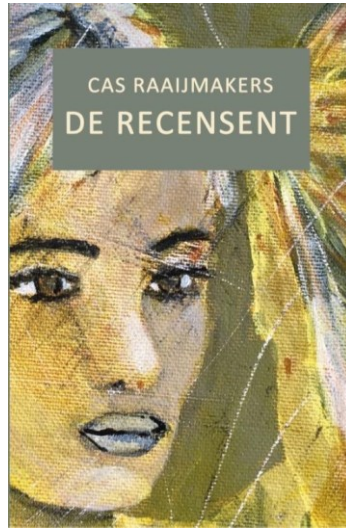
ISBN/EAN: 978-94-6266-299-5

Paperback: € 17,95

Bro is een bescheiden jongen uit de provincie. Hij wordt opgevoed door zijn opa, omdat zijn vader en moeder daar niet toe in staat zijn. Op zeventienjarige leeftijd wordt hij profvoetballer om al na enkele wedstrijden getransfereerd te worden naar een topclub. In de grote stad komt hij erachter wat een leven in de schijnwerpers inhoudt. Er wordt in de media een beeld van hem gecreëerd waar hij zichzelf niet in herkent. Behalve zijn zaakwaarnemer lijkt niemand hem meer te geloven. Zich vasthoudend aan de werken van Epicurus zoekt hij de luwte van het bestaan. Hij kiest voor een transfer naar Italië en met een oude taxichauffeur als metgezel gaat hij op zoek naar zijn tuin van Epicurus, waar het leven in de verborgenheid en het vermijden van pijn centraal staan...

'Voetballer in de tuin van Epicurus' is een eigentijdse roman over toeval en opzet, vriendschap en liefde, verstand en misverstand, wrok en vergeving en het recept voor levensgeluk. Het boek bestaat uit drie delen, die in willekeurige volgorde kunnen worden gelezen.

Ook verschenen bij Schrijverspunt van dezelfde auteur

De recensent

ISBN/EAN: 978-94-6266-381-7

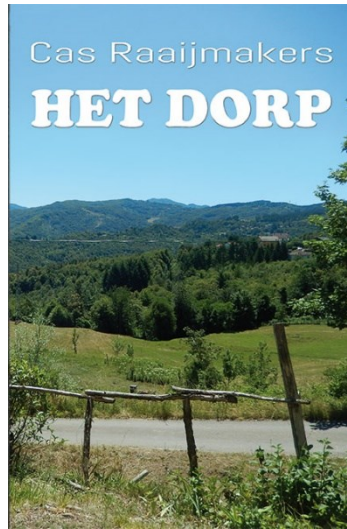
Paperback: € 17,50

In 'De recensent' zijn acht verhalen opgenomen, die verschillen in stijl en sfeer, maar één belangrijke overeenkomst hebben. Bij elk van de hoofdpersonen doet zich in het leven een specifiek moment of gebeurtenis voor, die een fundamentele keuze inluidt en zijn toekomst volledig op zijn kop zet.

Met 'de recensent' debuteert Raaijmakers als schrijver van korte verhalen, met dien verstande dat sommige van die verhalen zo lang zijn dat 'novelle' een toepasselijker benaming zou zijn. De vertellingen zijn soms hard, soms bitterzoet en worden gekenmerkt door verrassende wendingen, waarbij de lengte geen afbreuk doet aan de diepgang en actuele thematiek.

Raaijmakers verstaat de kunst een roman te schrijven als een verhalenverteller en een verhaal te componeren als een roman. Deze bundel is daarvan de stille getuige.

Ook verschenen bij Schrijverspunt van dezelfde auteur

Het dorp

ISBN/EAN: 978-94-6266-436-4

Paperback: € 16,95

‘Het dorp’ is een streekroman, die zich afspeelt in de Italiaanse Apennijnen.

Sempreverde is een dorp als vele anderen, waar mensen leven in het verleden alsof de tijd heeft stilgestaan en vechten voor een toekomst. Een kleine groep inwoners onder aanvoering van een Nederlandse vrouw groepeerde zich en roept zichzelf uit tot de ‘consiglio turistico’, die zich tot doel stelt het dorp nieuw leven in te blazen. Niet iedereen kan haar inbreng waarderen en allengs slaat de verdeeldheid toe. Rijk versus arm, jong en oud en progressief tegenover conservatief. Zelfs binnen de gezinnen en families ontstaat tweespalt. Enkele dorpingen hebben zo hun eigen geheimen en muizenissen. Hun problemen verschillen niet wezenlijk van die van de stadsmensen, maar hun oplossingen wel. In al deze hectiek is de pastoor de verbindende factor, maar zelfs die draagt zijn eigen kruis. Zou het dorp een toekomst hebben en lukt het om de eensgezindheid te herstellen?